

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 11/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO, s. r. o., Hrnčiarska 29, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Lenárt, proti postupom Okresného súdu Trebišov vo väzobnom konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 36/2021 a Krajského súdu v Košiciach vo väzobnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 125/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby mu priznal primerané finančné zadostučinenie v celkovej sume 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona, v rámci

ktorého bol sťažovateľ rozsudkom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 T 36/2021 z 28. októbra 2021 uznaný vinným zo spáchania označeného zločinu a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov. Sťažovateľ bol súčasne uznesením okresného súdu č. k. 5 T 36/2021 z 28. októbra 2021 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku prepustený z väzby. Prvostupňové rozhodnutie hneď po jeho vydaní napadol sťažnosťou prílušný prokurátor.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že písomné odôvodnenie sťažnosti prokurátora, ktorou tento napadol prvostupňové rozhodnutie okresného súdu o prepustení z väzby, mu nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti doručené. Podľa jeho vyjadrenia konanie v jeho väzobnej veci trvá už tridsaťdeväť dní a o sťažnosti prokurátora nebolo dosiaľ rozhodnuté. Podľa sťažovateľa takýto postup všeobecných súdov nemožno považovať za urýchlené rozhodovanie o väzobnej veci.

4. Sťažovateľ v označenom postupe konajúcich súdov vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho práv v rámci rozhodovania o jeho väzbe, resp. rozhodovania o prepustení sťažovateľa z väzby, kde svoje tvrdenie podporuje argumentáciou o nedoručení odôvodnenia sťažnosti prokurátora, ktorú tento podal proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bol sťažovateľ z väzby prepustený. Takisto dôvodí porušením požiadavky urýchlenosti prejednávania väzobných vecí, keď podľa jeho vyjadrenia nebolo v jeho väzobnej veci ani ku dňu podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté a celkovo uvedené konanie trvá neprimerane dlhú dobu.

6. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky aj na rýchlosť tohto preskúmania. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o väzbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020).

7. Na základe súčinnosti poskytnutej zo strany krajského súdu ústavný súd zistil tieto informácie relevantné pre posúdenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa:

Prvostupňové rozhodnutie okresného súdu bolo doručené sťažovateľovi 8. novembra 2021 a jeho obhajcovi 9. novembra 2021. Odôvodnenie sťažnosti, ktorú prokurátor hneď po vyhlásení uvedeného rozhodnutia zahlásil, bolo prokurátorom okresnému súdu doručené 16. novembra 2021. Spisový materiál v trestnej veci sťažovateľa spolu so sťažnosťou (vrátane odvolania, ktoré bolo v predmetnej trestnej veci uplatnené prokurátorom proti rozsudku okresného súdu) bol krajskému súdu na rozhodnutie predložený 24. novembra 2021. Krajský súd rozhodol o zamietnutí sťažnosti prokurátora uznesením č. k. 4 Tos 125/2021 z 13. decembra 2021 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“) a sťažovateľ bol toho dňa z väzby prepustený. Písomné odôvodnenie sťažnosti prokurátora nebolo strane obhajoby doručované. Dňa 13. decembra 2021 krajský súd súčasne rozhodol v trestnej veci sťažovateľa aj o zamietnutí odvolania podaného prokurátorom proti rozsudku okresného súdu z 28. októbra 2021.

8. Zo skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd vydal svoje rozhodnutie 28. októbra 2021 a doručil ho sťažovateľovi 8. novembra 2021, teda s odstupom jedenástich dní. Po doručení odôvodnenia sťažnosti prokurátora 16. novembra 2021, keď bol okresný súd objektívne spôsobilý ďalej vo veci sťažovateľa postupovať, predložil spisový materiál spolu so sťažnosťou na rozhodnutie krajskému súdu 24. novembra 2021, teda s odstupom ôsmich dní. Okresný súd teda vo väzobnej veci sťažovateľa konal po celkovú dobu 19 dní. Krajský súd, ktorému bol spisový materiál spolu so sťažnosťou predložený 24. novembra 2021, rozhodol o jej zamietnutí 13. decembra 2021, keď bol sťažovateľ súčasne z väzby prepustený, a teda sa fakticky o výsledku rozhodovania krajského súdu dozvedel v uvedený deň. Krajský súd teda vo väzobnej veci konal po dobu devätnásť dní. Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že doba konania od zahlásenia sťažnosti prokurátom proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu do doručenia jej písomného odôvodnenia prokurátorom okresnému súdu predstavuje dobu jednoznačne pričítateľnú na vrub príslušnej prokuratúre, ktorú však sťažovateľ ani v odôvodnení a ani v pretite ústavnej sťažnosti ako porušovateľa namietaných práv neoznačil.

9. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Tak ako to vyplýva z predchádzajúcich uvedených informácií v posudzovanom prípade sťažovateľa, skutočná dĺžka ani prvostupňového a ani druhostupňového väzobného konania odporúčanú lehotu jedného mesiaca nepresiahla. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania jeho väzobnej veci v rámci prvostupňového a druhostupňového väzobného konania pred okresným súdom a krajským súdom ako na prvý pohľad zjavne neopodstatnená. Pokiaľ ide o písomné odôvodnenie sťažnosti prokurátora, ktorú tento podal proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu, je síce pravdou, že táto nebola strane obhajoby doručená, táto skutočnosť sa však nijakým spôsobom nepodpísala na práve sťažovateľa obhajovať sa a spochybňovať zákonnosť väzby, keďže uvedená sťažnosť bola aj bez vyjadrenia obhajoby krajským súdom kvalifikovaná ako

neopodstatnená a zamietnutá. Nedoručenie odôvodnenia sťažnosti prokurátora sťažovateľovi preto nemohlo mať, a teda ani nemalo žiaden negatívny vplyv na zachovanie namietaných práv sťažovateľa. Aj v uvedenom smere je teda námietka sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru zjavne neopodstatnená.

10. Vychádzajúc z prezentovaných záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

11. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu